

“IMAGINE”

Ignasi García Barba

Personatges: 1 noi i 1 noia. ELL se suposa que és el nòvio de la seva millor amiga Cristina. ELLA sempre ha envejat la seva amiga Cristina perquè creu que ha tingut més sort en la vida que ella. Vénen del sopar en què la Cristina li ha fet a ELLA la presentació oficial del nòvio, però al final del sopar ELLA s'ha trobat malament i ELL l'ha acompanyat a casa seva, que està molt atrotinada perquè ELLA s'està mudant.

ELLA és una forofa de la teràpies alternatives i del món oriental. ELL és llicenciat en Dret però no s'atreveix a exercir i treballa a l'agència de viatges on treballa la Cristina. Al final es descobreix que tant ELL com ELLA menteixen.

(Habitació espaiosa pràcticament buida. Només hi ha alguns coixins grans a terra per seure-hi, i un llit improvisat amb un matalàs posat directament a terra i cobert per un parell de llençols. Al costat del llit, un equip de música. A la paret del fons hi ha penjat un enorme ventall -o pay pay-. Hi ha caixes de cartró a terra. Al costat d'una d'elles, una bossa de pell. ELLA s'asseu sobre un dels coixins. Sembla que es troba malament. Porta un vestit d'estil "hippy", probablement el millor que té. ELL roman dempeus davant ELLA, oferint-li un got d'aigua. Porta jaqueta, corbata i gavardina.)

ELLA (*agafant el got*) - Gràcies . (*Beu un glop llarg*) Segur que m'anirà bé. No ho sé ... potser ha estat la salsa. Ja l'hi vaig dir a La Cristina, li vaig dir: "acabo de sortir d'una dieta a base d'algues". Portava un mes complint-la rigorosament. Saps què és, això? Serà molt saludable i tot el que vulguis, eliminaràs totes les toxines hagudes i per haver però ... així, entre nosaltres: es passa una gana...! Tot i que ningú ha dit que conservar un cos saludable sigui fàcil, és cert, ni còmode. I a ella no se li acut res millor que portar-me a una cantina mexicana. ¡Mexicana! Amb el m'agradava a mi abans menjar el que cuinen en aquests llocs. Abans sempre anàvem a una. Bé, no sempre, només quan acabàvem els exàmens o quan una de nosaltres es tirava un nòvio nou. No t'ho ha explicat mai?

EL-No

ELLA-Què estrany! Saps la quantitat de vegades que em va fer anar a aquests llocs per aquesta raó? Deu! Potser més fins i tot. Al final aquesta situació va acabar per amenaçar seriosament la meva economia. Era encantadora! Bé, i encara ho segueix sent, entén-me. Tenia alguna cosa ... especial ... que tornava bojos als nois. Jo en canvi ...

ELL-Què?

ELLA-Què de què?

ELL- Tu en canvi què?

ELLA-Jo?

ELL-Sí

(Pausa breu)

ELLA-I no se li acut res millor que portar-me a sopar a una cantina mexicana, després d'un mes d'algues. Saps què és, això? Ella sap que jo no m'hi puc resistir! Ho sap! I precisament per això ha escollit aquest lloc. Segur! Justament aquest. I el meu règim a la merda. Però saps què et dic? Que en el fons no em sap greu. De cap manera. De fet me n'alegro. Noto una sensació estranya, saps? Aquí. *(Es posa la mà al pit i s'incorpora lleugerament, cap a ell)* I aquí *(Es posa l'altra mà sobre el ventre)* Però no creguis que és pel mareig, no. Tranquil, ja se m'estan passant les nàusees, si tingués ganes de vomitar t'ho diria, no et preocupis, tot i que em sembla que encara no... *(Pausa molt breu)* Em passes una altra vegada l'aigua, sisplau?

(ELL torna a donar-li el got. ELLA torna a fer un glop, llarg)

ELLA-És una sensació més espiritual, com si hagués fet una cosa prohibida, una mena de entremaliadura o alguna cosa així, a esquena dels meus pares, saps el que dic?

ELL-Sí

ELLA-De debò? Doncs me n'alegro, perquè no crec que m'hagi explicat molt bé.

ELL-T'has explicat molt bé.

ELLA-Com un pessigolleig ... aquí.

(Situa de nou la seva mà sobre el ventre)

ELL *(Posant la mà de l'melic)* - Aquí?

ELLA-No, una mica més avall.

ELL *(posant la seva mà sota el melic)* - Aquí?

ELLA-Sí, més o menys. En aquesta zona hi ha un "Chakra" molt important, ho sabies? És l'emoció, segur que és això. Aquesta nit he connectat amb una part desconeguda del meu jo profund i això mola molt. Feia temps que ningú aconseguia que em sentís així. Ni tan sols el meu mestre de ioga. I és curiós

que hagi estat precisament una *enchilada* la que hagi despertat la meva part més ... Com es diu? ... Hi ha una paraula per definir això. La va inventar un filòsof grec... o romà.... La part d'un que li agrada gaudir dels plaers sense pensar en les conseqüències ...

ELL-Hedonista.

ELLA-Què?

ELL-Crec que el que se t'ha despertat és la teva part hedonista.

ELLA-De debò?

ELL-Gaudir dels plaers sensuals.

(Pausa)

ELLA-Hedonista, sí, aquesta és la paraula. Te l'ha dit ella, oi?

ELL-Ella?

ELLA-La Cristina. Recordo que una vegada a classe ens van fer una pregunta, ja no recordo quina era. I la resposta era precisament aquesta paraula. Hedonista. Ella sempre aixecava la mà a classe, ho sabia tot. Al final alguns profes ja la miraven directament a ella perquè sabien que diria la resposta correcta. Però aquella vegada jo la vaig aixecar abans que ella. I el profe se'm va quedar mirant amb cara de llus bullit perquè jo mai havia aixecat la mà fins a aquell dia. Quan em va dir que la resposta era correcta em vaig girar com un llamp cap a ella ... va ser una cosa instintiva, com si se m'hagués disparat un ressort al coll ... i la vaig mirar d'una manera estranya, no sé com, només sé que era estranya per la cara de sorpresa i de contrarietat que ella va posar. Hedonista, aquesta era la paraula. Ja l'havia oblidat.

(Se li escapa un rot. Es porta les mans a la boca, horroritzada)

ELLA-Ho sento! Ha estat l'aigua, segur! Em sap greu, ho sento molt, de debò. No voldria que pensessis que jo ...

ELL-No et preocupis.

ELLA-No hauria d'haver fet un glop tan llarg. Després passen aquestes coses i .. Merda!

ELL-Tranquil·la, no passa res.

ELLA-Cony, és que ara et pensaràs que sóc una porca! Perquè el que acabo de fer ha estat ... doncs ... això. Una marranada com una catedral, ho reconec. No cal que diguis res, he de afrontar jo sola, no és la primera vegada que em passa, saps? Deu ser el "karma" que he anat acumulant en les meves vides anteriors. Un cop vaig preparar un sopar romàntic aquí mateix ... bé, no aquí exactament, vull dir en l'altre pis, on vivia fins ara. Ell era hongarès, parlava espanyol i havia vingut aquí a ampliar els seus coneixements de la llengua. Era ginecòleg. Era un tio molt enrotllat però al mateix temps molt refinat, i jo ... bé, pots imaginar com va acabar tot. Es deia Àtila. Vaig gastar gran part dels meus estalvis preparant aquell sopar, i això que llavors no anava molt bé de pasta ... bé, la veritat és que mai vaig bé de pasta, però ara no se m'acudiria gastar els meus estalvis preparant un sopar romàntic per a ningú, i menys encara per un paio que es digués Àtila, com el bèstia aquell que va arrasar l'imperi romà i de qui deien que per on passava el seu gos no tornava a créixer l'herba.

ELL-El seu cavall.

ELLA-Què?

ELL-Era el seu cavall, no el seu gos. Per on passava el seu cavall no tornava a créixer l'herba.

ELLA-Ah sí?

(Pausa breu)

ELLA- Collons, ara pensaràs que sóc una inculta.

ELL- Inculta?

ELLA-No només una guarra, sinó a més una inculta i una ignorant. Segur que la Cristina no hauria comès un error com aquest, ella hauria sabut això del cavall, ho sap tot, i mai se li hauria acudit enamorar-se d'un tio que es digués Àtila, segur que feu molt bona parella.

ELL-Escolta ...

ELLA-Si ara te'n vas ho entendré, de debò. Has de pensar "però quina mena de tia porca és aquesta, que em rota a la cara ...?"

ELL-Escolta un moment ...

ELLA-"... i que a sobre és una ignorant que no sap que Àtila muntava un cavall i no un gos? "

ELL-Deixa 'm parlar ...

ELLA-Segurament t'estaràs preguntant com la Cristina pot ser amiga meva.

Així que ...

ELL-Calla!

(Silenci)

ELL-Li pot passar a qualsevol, si et beus dos gots d'aigua així, d'un glop, és normal que ... No hi pensis, d'acord?

(Pausa)

ELLA-Llavors ... No te'n vas?

ELL-Anar-me'n?

ELLA-Et quedes ... una mica més?

(Pausa breu)

ELL-No ho sé ... Com et trobes?

ELLA-Millor. Però encara estic una mica marejada. Encara no m'atreveixo a aixecar-me.

ELL-Llavors em quedaré una mica més.

(Es treu la gavardina i la deixa sobre el llit)

ELL- Tens alguna herba?

ELLA-Herba?

ELL-Sí, en tens?

ELLA-Vaja! Mai se m'hauria acudit que tu ... Vull dir que em sorprèn que la Cristina ... Ella sap que t'agraden aquestes coses?

ELL-És clar ...

ELLA-I què li sembla?

ELL-Que què li sembla?

ELLA-Sí

ELL-Doncs ... No ho sé ... Què vols que et digui? Li sembla molt bé: tonifiquen el cos i en un cas com aquest són el millor.

ELLA-Ah sí?

ELL-En tens o no?

ELLA-Doncs no, em sap greu. Vaig fer una festa de comiat abans de deixar l'altre pis i ens la vam fumar tota.

ELL-Us la què?

ELLA-Sí, ens la vam fum ... *(S'interromp. Pausa breu)* Tu ... no em parlaves d'aquesta mena d'herba, oi?

ELL-No.

(Pausa)

ELLA-Ja em semblava a mi! Collons, és que no en dono una. Ara, a més de porca i ignorant, pensaràs que sóc gilipolles. Segur que quan l'hi expliquis a la Cristina es parteix de riure. Aquesta nit tindrè malsons, segur: se m'apareixerà ella rient com una boja mentre jo m'enfonso en un pantà format per tones de marihuana barrejada amb romaní i camamilla, conec bé aquesta mena de malsons, els tinc sempre que pateixo un estat d'excitació i d'angoixa, com ara. Ja em veig venir que abans de ficar-me al llit hauré de escoltar el cd d'ones Alfa per relaxar-me.

ELL-No hauria de preocupar-te tant el que pugui pensar la Cristina.

ELLA-Què?

ELL-Cadascú viu com vol ... o com pot. No és bo viure tan pendent dels altres. Les coses són com són i cadascú és com és. La gent no és una cosa o altra pel que li ha tocat viure, sinó per com s'enfronta al que li ha tocat viure, això és el que penso. I a ningú li importa una merda si tu fumes herba o no, o si per un moment confons les infusions de camamilla amb la marihuana.

(Pausa)

ELLA-Tens mestre espiritual?

ELL- Mestre espiritual?

ELLA-Ho sabia! Perquè el que acabes de dir és ... tan profund ... El meu mestre espiritual només m'ensenya postures rares de meditació. La veritat és que això del ioga m'està començant a tocar els ous, em sentia millor quan feia tai-txi. Saps?, he experimentat més pau interior escoltant el que em deies que en tot el temps que porto fent ioga. Et fa pensar, no et sembla?

ELL-Vols dir?

ELLA-Tens mestre espiritual o no? Perquè si en tens m'agradaria compartir-lo amb tu. M'agrades ... *(Reacciona ràpidament)* ... vull dir que m'agrada la teva forma de pensar. La teva seguretat interior. Si tinguéssim el mateix mestre espiritual podríem connectar moltíssim.

ELL-No tinc mestre.

ELLA-No?

ELL-No.

ELLA-I no coneixes a ningú que sigui ... no ho sé ... alguna cosa semblant?

ELL- Doncs ... *(Pensa)* tinc un amic que va fer tres cursos de Teologia, no sé si això valdrà.

ELLA-Llavors ... Has arribat a aquestes conclusions tu sol?

ELL-Home ... tampoc és tan difícil.

(Pausa. Es miren)

ELL-Llavors què? No tens camamilla ni res semblant?

ELLA *(iniciant el gest d'aixecar-)* - No ho sé. Vaig a la cuina a mirar-ho.

(ELL no la deixa aixecar-se i l'obliga a romandre asseguda)

ELL-No t'aixequis, encara estàs marejada i podries caure. Ja vaig jo.

(Agafa el got buit i surt per l'esquerra)

ELLA *(mentre ELL surt)* - Mira a la caixa que hi ha sobre la taula.

(Pausa. Mira cap a l'esquerra durant uns instants. Finalment s'aixeca silenciosa i ràpidament, i comença a buscar en diverses caixes,

procurant no fer soroll. Finalment treu una revista d'una de les caixes i comença a passar pàgines, buscant alguna cosa en concret . S'atura)

ELLA (*Llegint en veu baixa*) - "Mala setmana per a les relacions socials, perquè podria sorgir alguna complicació de la qual no surtis molt ben parat. Però tot i això hi ha la possibilitat que en aquests dies coneguis a algú que t'ajudarà i amb el qual iniciaràs una nova etapa. De tota manera, apreciat Peixos, et recomanem que no surtis de casa si no és estrictament necessari ". (*Gesticula, nerviosa*) "Una nova etapa". Estic a punt d'iniciar una nova etapa!

ELL (*des de la cuina*)-Només tens valeriana.

(ELLA, en sentir-lo, torna ràpidament al lloc on s'asseia abans que ELL s'anés, amb la revista a la mà, i s'asseu)

ELL (*entrant a escena amb un got d'aigua*) - De tota manera no hauria servit de res. La bombona del fogonet està buida.

ELLA-Sí, pensava anar a canviar-la demà. Tot això és provisional, és clar, jo tinc cuina, però encara la tinc en l'altre pis perquè de moment encara no he trobat ningú que m'ajudi a portar-la. (*Pausa breu*) Ja la portaré com pugui. M'agrada cuinar, saps? A tu t'agrada menjar?

(ELL no sap què dir)

ELLA-Bé, ja saps el que vull dir: no parlo del fet fisiològic, això s'ha de fer, t'agradi o no, per pura necessitat. Jo em refereixo a menjar bé, amb gust, amb delicadesa, assaborint cada mos com si fos una carícia. Digues, t'agrada?

(Espera resposta. ELL no sap què dir)

ELL-Doncs... Jo ...

ELLA (*interrompent-lo*) - M'apassiona cuinar. És una forma d'oferir el millor de mi mateixa. Perquè no et pensis que jo provo el que cuino, no. Bé, de vegades

una mica, només per comprovar com ha quedat, però res més. Després m'assec amb el meu platet d'algues o amb el meu règim macrobiòtic i observo els rostres dels convidats. Els preparo amanides de peix fumat, panets "bologna", crema al curri, albergínies a la valona, verdures a la modernista, rap al rom, fetge de vedella saltejat ... i quan vénen convidats de confiança i no tinc ganes de tancar-me en la cuina els preparo unes "llenties informals" i llestos. *(Es miren. Pausa molt breu)* Ja ho veus ... m'agrada. Quin és el teu plat preferit?

ELL-Pollastre amb patates fregides.

ELLA-Pollastre ... amb patates fregides?

ELL-Sí, m'agrada molt.

ELLA-Bé ... Això és molt fàcil de preparar. *(Intentant semblar molt simpàtica)* Si vols un dia t'ho podria preparar.

(ELL no respon)

ELLA-Tot i que ... potser no sigui bona idea.

ELL *(oferint-li un got d'aigua)* - Té, t'he portat un altre got d'aigua. T'anirà bé.

ELLA *(freda)* - Gràcies.

ELL-Si et prens una aspirina pot ser que et sentis millor. Tens aspirines?

ELLA *(iniciant el gest d'aixecar-)* - Miraré a la bossa.

ELL *(impedint que s'aixequi)* - No t'aixequis. Encara estàs marejada i...

ELLA *(freda)* -... i podria caure, sí.

ELL-Ja ho miro jo. *(Va cap la bossa. Comença a obrir-la. S'atura)* No t'importa?

ELLA-No, endavant.

(ELL treu de la bossa un tub metàl·lic d'aspirines i es dirigeix cap a ELLA)

ELL-És curiós.

ELLA-El què?

ELL-Sempre que poso la mà dins la bossa d'alguna dona tinc la impressió d'estar cometent un sacrilegi.

ELLA-Has ficat la mà a la bossa de moltes dones?

ELL-Home ... moltes, moltes, no. Només algunes. I precisament per això ...

ELLA-En el de la Cristina suposo que també.

ELL-I si ho hagués fet, què?

ELLA-No, no, res. Si és el més natural. Fa un any que sortiu junts, no? I aquesta vegada sembla que la cosa va de debò, fins ara la Cristina mai havia tingut una història que li durés tant. És normal que es deixi obrir la bossa i el que faci falta, jo també ho faria. A més, fixa't, jo fa només unes hores que et conec i ja t'he donat permís perquè fiquis mà a la bossa. Així que no té importància. Cap ni una. En les bosses de les dones només hi ha targetes de transport, pintallavis, el mòbil, llapis d'ulls, miralls i caixes de tàmpax. Què té això d'extraordinari? Eh?

ELL-Em sembla que se m'està fent tard.

ELLA-Sí, serà millor que te'n vagis. Gràcies per portar-me a casa.

ELL-De res.

(Agafa la gavardina i inicia una sortida per la dreta. S'adona que encara porta a la mà el tub d'aspirines, dubte, i torna al costat de ELLA)

ELL-Però abans pren-te una aspirina.

(Es miren. Finalment ELLA agafa el tub, dubte, i aboca el seu contingut al palmell de la mà. Observa meticulosament les pastilles)

ELLA-Merda, se m'han acabat.

ELL-Però què dius? Com que se t'han acabat? I això què és?

(Pausa. ELLA el mira)

ELL-Què passa? No són aspirines?

ELLA-No

ELL-Llavors que són? Pirules?

ELLA-I què, si ho fossin?

ELL-No, no res. Cada un es diverteix com vol ... o com pot. Jo en això sí que no m'hi fico. Però hauries d'anar amb compte perquè si vas ficant aquestes coses en els tubs d'aspirines un dia d'aquests et pots confondre i tindràs un disgust, no et sembla?

ELLA-No són *pirules*.

ELL-Ah, no?

ELLA-Però tu què t'has pensat? T'assabentes per casualitat, i dic "per casualitat", fixa-t'hi bé, perquè en circumstàncies normals ni m'hauria passat pel cap dir-t'ho, perquè no t'importa una merda el que faig o deixo de fer... Doncs això, que t'assabentes per casualitat que de tant en tant em fumo un porro i ja comences a pensar que, a més d'una porca i una inculta, sóc una ionqui.

ELL-Jo no he dit això.

ELLA-Doncs ho semblava.

ELL-Bé, llavors que són?

ELLA-Ei què?

ELL-Les pastilles.

ELLA-No n'has de fer res.

ELL-Vull saber-ho. Quan la Cristina ha començat a trobar-se malament al restaurant t'ha obert la bossa i s'ha pres una d'aquestes pastilles pensant que eren aspirines. Tu estaves al lavabo, i com ella m'ha dit que havia confiança...

ELLA-Això t'ha dit?

ELL-Sí

ELLA-Però quin morro té! Tot i que no em sorprèn. Quan anàvem a l'institut ho tenia per costum, si es trobava malament m'obria la bossa sense demanar-me permís. Tampoc calia que me'l demanés, ella ja sabia que jo l'hi deixava fer. Ella feia servir el meu tub d'aspirines i jo la seva barra de crema de cacau, llavors jo era propensa a que se'm tallessin els llavis ... bé, i encara ho sóc, veus? (*S'acosta molt mostrant-li els llavis*) Però llavors hi havia molta confiança, i ara ...

ELL (*interrompent-la*) - Vols dir-me d'una punyetera vegada què són?

ELLA-Les ... pastilles?

ELL-Sí, les pastilles, què vols que sigui?

(Pausa breu)

ELLA-Laxants.

ELL-Laxants?

ELL-Últimament tinc restrenyiment, segons la meva naturòpata és cosa dels nervis. Somatitzo molt, saps?

(Pausa. Finalment ELL comença a riure)

ELL *(rient)* - Ara ho entenc.

ELLA-Em sap greu.

ELL-*(rient)* Tanta pressa per anar-se'n a casa!

(Deixa la gavadina sobre el llit i s'asseu en un coixí, al costat d'ELLA)

ELLA-Com volise que pensés que em ficaria la mà a la bossa, com feia a l'institut? Han passat 12 anys des d'aleshores.

ELL *(rient)* - "Porta'm ara mateix a casa" "*Però per què?*" "Em trobo malament, això és tot, ara no em facis parlar".

(S'afluixa el nus de la corbata, tot rient)

ELLA-Si ho arribo a saber, m'emporto la bossa al lavabo.

ELL *(rient)* - Vol ser tan fina que no ha volgut reconèixer que s'estava cagant viva.

ELLA-Però com l'última vegada que ens vam veure em va demanar permís ... Va ser quan em va parlar de tu.

ELL-De debò?

ELLA-Sí

ELL-I què et va explicar de mi?

ELLA-Doncs ... la veritat. Què vols que m'expliqui? És la teva xicota.

ELL-La veritat?

ELLA-Què vols? Que t'expliqui el que em va dir? És això?

ELL-No, no. Si no vols no cal ...

ELLA-No dissimulis. A tots els tios us encanta saber què explica la vostra xicota de vosaltres a les seves amigues.

ELL-I a tu no?

ELLA-No en tinc ni idea. Encara no he tingut l'ocasió de comprovar-ho.

(Pausa incòmoda)

ELLA-Què vols que digui? Que treballes amb ella a l'agència de viatges, que tens la carrera de Dret, que ja esteu buscant pis ...

ELL-Que ja estem ...?

ELLA-... i que d'un moment a l'altre us anireu a viure junts ... o us casareu, que és el que ella s'estimaria més.

ELL-Què nosaltres ens ...?

ELLA-Resumint, que ets un pou de virtuts i tot això. Content?

ELL-Hauria estar-ho?

ELLA-Jo ho estaria.

ELL-Només ho va dir per impressionar-te.

ELLA-Què vols dir?

(ELL comença a passejar, nerviós)

ELL-Mira, jo ... no sóc cap pou de virtuts, saps? Tinc defectes ... De fet tinc MOLTS defectes. La veritat és que sóc un defecte amb potes ... Bé, potser no tant. Només sóc una persona normal i corrent ... i és possible que no sigui ni això perquè ... perquè ... Saps una cosa? És veritat que tinc la carrera de Dret. Però mai he exercit d'advocat. Em vaig agafar a la primera feina que vaig trobar, saps? I el primer que vaig trobar va ser l'agència. No és que estigui malament, no, jo no em queixo, però no és el que tenia previst. El que passa és que ... el que passa és que les coses gairebé mai van com un voldria i ja està. I a més em deixo influenciar molt per la gent, no puc evitar-ho. Els pares, els amics, els companys de feina ... Sí, també pels companys de feina. De vegades faig per la gent coses que no hauria de fer, i tot per no saber dir que no. Perquè et facis una idea: a casa meva de vegades fins i tot vaig a les

fosques per no despertar el gat. Així que no entenc quines virtuts pot haver-te explicat la Cristina de mi. Ah, i això d'anar-nos a viure junts o el que sigui doncs... s'ha de veure, encara s'ha de parlar molt.

ELLA-Crec que he tornat a ficar la pota. No hauria de haver-te explicat el que em va dir de tu.

ELL- Al contrari! Estic molt content que ho hagi fet.

ELLA-Em sap greu.

ELL-No et sentis culpable, m'has donat l'oportunitat d'explicar-te que ... el que ... La merda que sóc en realitat. Però també tinc virtuts, no creguis. Sé donar la cara quan les circumstàncies ho exigeixen. Sé sortir jo sol dels embolics en què em fico, així que ... He de explicar-t'ho, tens dret a. ..

(ELLA l'atura perquè ELL deixi de passejar i es tranquil.litzi)

ELLA-Però tranquil ·litza't, home.

ELL-És que ... em costa tant ...

(ELLA l'obliga a seure al seu costat, en un coixí)

ELLA-No t'has enfadar perquè la Cristina m'hagi parlat bé de tu, encara que hagi exagerat una mica. Ho fa perquè t'estima. No és mala persona.

(Pausa breu. ELL, compungit. S'adonen que seuen molt a prop l'un de l'altre)

ELLA *(Aixecant-se, nerviosa)* - Et ve de gust un whisky?

ELL-Vaja, veig que et trobes millor.

ELLA-Què t'ho fa pensar?

ELL-Ja et pots aixecar sense marejar-te.

ELLA-Eeeh ... sí. Et ve de gust el whisky o no?

ELL-Ah, però en tens?

ELLA- És clar. Serà possible? *(Comença a buscar a les caixes)* Suposo que ja sabràs que amb el que guanyo amb prou feines m'arribava per pagar el lloguer de l'altre pis, la Cristina ja t'ho haurà explicat, no? I també t'haurà explicat que

treballa per hores fent manicures i pedicures en diverses perruqueries. Però per comprar whisky encara m'arriba, d'acord?

ELL-Ja m'ho imagino. Però que sàpigues que a mi la Cristina no m'ha explicat...

ELLA-Segurament haurà fet servir el mateix to de condescendència amb el que em parlava de la resta de companys de l'institut. *(Treu una ampolla de whisky d'una caixa)* I al final haurà fet així. *(Adopta un posat altiu i afectat)* i et deu haver dit: "Bé ... al final en aquesta vida tots tenen el que es mereixen. "

ELL *(aixecant-se)* – Escolta, però tu de què vas? A mi la Cristina no m'ha explicat res d'això. O és que et penses que es passa el dia parlant de tu?

(Pausa)

ELLA-Perdona. Per un moment havia oblidat que sortíeu junts.

(ELL no respon)

ELLA-I pel que veig sembla que aquesta vegada va de debò.

(ELL no respon)

ELLA-Tranquil, si vols anar-te'n sense beure't aquest whisky ho entendreé.

ELL-Va, serveix-me aquest whisky d'una vegada.

(Pausa breu. Es miren. Finalment ELLA inicia una sortida per l'esquerra. S'atura)

ELLA-No tinc gel. La nevera encara està a l'altre pis.

ELL-És igual.

(ELLA surt per l'esquerra. ELL seu en el mateix coixí on s'havia assegut abans. Veu la revista que ELLA havia estat mirant i l'agafa. La fulleja. S'atura en una pàgina i llegeix amb atenció.)

ELL (*Llegint en veu baixa*) - "Mala setmana per a les relacions socials, perquè podria sorgir alguna complicació de la qual no surtis molt ben parat. Però tot i així hi ha la possibilitat que en aquests dies coneguis a algú que t'ajudarà i amb el qual iniciaràs una nova etapa. De tota manera, apreciat Capricorn, et recomanem que no surtis de casa si no és estrictament necessari ". No cal que ho diguis. (*Deixa la revista*) Merda!

ELLA (*des de la cuina*) - No trigaré gaire, estic buscant gots nets.

ELL-Tranquil·la, no hi ha pressa.

(Comença a posar-se nerviós. Mira cap al coixí on ELLA s'ha assegut fins ara. Després mira cap a l'esquerra, per on ELLA ha marxat. S'aixeca i observa el coixí, inquiet. Dubte. Finalment comença a parlar com si hagués algú assegut al coixí)

ELL- "Fa estona que provo de dir-te que jo no ... que jo no sóc ... Mira, és que jo en realitat no ... Merda! (*Pausa. Passeja nerviós*) Ella m'ho va demanar, ho entens? Com un favor personal. Treballo amb ella a l'agència i tu ja saps què pesada es pot posar la Cristina quan vol alguna cosa, així que al final vaig acabar acceptant fer-me passar per ... Quina merda, collons! Com volies que m'imaginés que tu series tan ... encisadora? Em va vendre una imatge totalment distorsionada de tu, com si fossis una bleda i una estúpida, i en canvi... Em va prometre que només serien dues hores, ho entens? Només el que havia de durar el sopar. (*Observa el coixí. Pausa molt breu*) A la merda.

(Agafa la gavardina i inicia una sortida per la dreta, alhora que apareix ELLA per l'esquerra amb dos gots de whisky)

ELLA-Te'n vas?

ELL (*aturant-se*) - Què?

ELLA-Vols anar-te'n?

(ELL no respon)

ELLA-Si vols fer-ho fes-ho, jo no t'ho impedeixo. Ja és tard i tu només has vingut a acompanyar-me.

ELL-No .. Bé ... És que no estic segur d'haver aparcat bé el cotxe i. .. pensava sortir un moment a fer-li un cop d'ull.

ELLA-Ja. Doncs fes-ho, a què esperes?

(Pausa breu. Es miren)

ELL-És igual. M'éstimo més prendre'm el whisky.

(Deixa la gavardina i agafa el whisky. S'asseuen en coixins, deixant entre tots dos un coixí buit. Beuen en silenci. Pausa incòmoda.)

ELLA-Per què no deixes l'agència de viatges?

ELL-Què?

ELLA-A tu aquest treball no t'agrada. Per què no ho deixes?

ELL-No és tan fàcil.

ELLA-És per la Cristina?

ELL-Per la Cristina?

ELLA-Per poder estar junts?

ELL-No, no és per això.

ELLA-Llavors ... Per què?

ELL-Perquè a final de mes sempre em paguen. Aquesta és la millor raó que puc donar-te.

ELLA-Però a tu aquest treball no t'agrada, ho has dit tu mateix.

ELL-A tu tampoc et deu agradar fer manicures i pedicures però ho fas, no?

ELLA-I tu que saps? Jo amb el que guanyo fent aquesta feina tinc més que suficient per anar tirant. No sóc ambiciosa, així que no em fa falta res més.

ELL- Molt bé, d'acord ...

ELLA-La meva realització integral com a persona va per un altra banda, per la salut física, l'equilibri mental i la pau espiritual. A més, la meva feina m'agrada, no com a tu. I la sé fer bé, vols que t'ho demostrï?

(Agafa la seva bossa i comença a buscar-hi alguna cosa dins)

ELL-Eeeh ... No, escolta, no cal. Ja m'ho crec. Només ho he dit perquè em pensava que tu ...

ELLA *(tornant al seu costat amb una llima i unes tisores)* - Dóna'm la mà!

ELL-Què vols fer?

ELLA-Que em donis la mà, et dic!

ELL-Però quina?

ELLA- La que et doni la gana! Aquesta mateixa. *(Li agafa la mà lliure que no subjecta el got)* Escolta, sempre et suen tant?

ELL-Només quan estic una mica nerviós.

(ELLA comença a llimar-li les ungles)

ELL-Això ... Escolta, doncs és veritat, ho fas molt bé. Ets tota una professional. Ara, si no et fa res, torna'm la mà, sisplau.

ELLA-Vols estar-te quiet? Abans et llimaré les ungles. Les tens fetes un desastre, ho sabies? Amb què te les talles? Amb una destrat?

ELL *(forcejant per recuperar la seva mà)* - No, amb un obrellaunes, si et sembla. Escolta, fes el favor de ...

(Crida de dolor)

ELLA-Veus el que has aconseguit? T'he dit que t'estiguessis quiet.

ELL-Ara em sagnarà.

ELLA-No siguis babau. Tens unes mans fortes i uns dits robustos.

ELL-Pel que em serveixen ...

ELLA-Què vols dir?

ELL-Res, res, coses meves.

(ELLA li agafa la mà de nou i agafa les tisores)

ELL-Què penses fer amb això?

ELLA-Tallar la pell morta de les vores de les ungles.

ELL (*apartant la mà*) – Ni de conya! Per molt morta que estigui la pell, continua sent meva. I potser no està tan morta com sembla.

ELLA-Com vulguis. Llavors només et llimaré les ungles.

(ELL dubte. Finalment li ofereix la mà. ELLA li continua llimant les ungles. Pausa. ELL, mentre, l'observa)

ELL-Potser tens raó. Potser hauria de deixar l'agència de viatges i fer el que realment m'agrada, però no és tan fàcil com sembla. El mercat està molt saturat, saps? Molts dels meus companys de facultat estan treballant repartint pizzes, fins i tot n'hi ha un que treballa fent "strip-tease" en comiats de soltera. I aquest al damunt no vol canviar de feina perquè diu que guanya una pasta. Alguns han aconseguit exercir d'advocats, és cert, però la majoria s'han col·locat en despatxos de familiars i amics. El que jo voldria és muntar el meu propi despatx. M'associaria amb un assessor immobiliari, aquestes associacions acostumen a funcionar. Però per això necessitaria trobar un local, una cosa senzilla: un parell de taules, unes quantes cadires, una llibreria plena de llibres de Dret ... això impressionaria molt als clients. I un ordinador amb impressora. L'ordinador no seria un problema, ja en tinc un a casa. Tot i que gairebé mai el puc fer servir perquè els meus germans estan jugant amb ell tot el dia. El problema són els clients, perquè a veure, digues: ¿qui es juga el resultat d'un plet amb un advocat inexpert que acaba d'obrir el despatx? Eh?

ELLA (*deixant de llimar-li les ungles*) - Això ja està. Què et sembla?

ELL-Carai! No semblen les meves ungles.

ELLA-Ja t'he dit que sabia fer bé la meva feina.

(Llença les tisores i la llima sobre el llit. Pausa. Es miren)

ELLA-Escolta, el que ara comentaves d'obrir un despatx ... Ho deies de debò?

ELL-Sí .. Bé, suposo que sí. Il·lusió sí que me'n fa, però ... És molt complicat.

Ja t'he dit que els clients ...

ELLA-I si jo te m'aconseguís un?

ELL-Un client?

ELLA-El meu mestre de ioga. Hi ha una dona que només ve a les sessions de tant en tant, saps? Una d'aquestes bledes amb un marit ric que es passen el dia tocant-se els nassos i portant el gos a la perruqueria. I com s'avorreix, doncs practica ioga. Bé, li ha donat pel ioga com li hauria pogut donar per, què sé jo, els bonsais, per exemple. Doncs resulta que el meu mestre sempre ens diu que hem de practicar a casa, i sembla ser que la dona aquesta l'altre dia, fent la posició del lotus a casa, es va fer un esquinç en una vèrtebra lumbar o alguna cosa així. I saps què? Ha denunciat al meu mestre per danys i perjudicis! Diu que no l'havia avisat que abans s'havien de fer exercicis d'escalfament, i que li havia ensenyat malament la posició, la tia guarra. T'interessa el cas?

(Pausa)

ELL-Bé ... No ho sé ...

ELLA-T'interessa o no?

ELL-És que ... no és tan senzill ...

ELLA-Has dit que volies deixar l'agència, oi? Doncs aquí tens una oportunitat.

(Pausa. ELL beu un glop llarg de whisky)

ELL-Aquest cas està molt clar: Li donaran la raó a aquesta dona i el teu mestre de ioga haurà de pagar una indemnització.

ELLA-Però per què? És impossible fer-se un esquinç en una vèrtebra lumbar fent la posició del lotus, segurament se'l va fer fent una altra cosa, què sé jo ... Potser ja la tenia tocada i se la va acabar de fer malbé jugant al golf o agafant en braços el gos, però fent ioga és impossible. T'ho demostraré.

(Es treu les sabates, s'asseu al llit, fa la posició del lotus i tanca els ulls)

ELLA- Ja ho veuràs, fes el faig jo i comprova-ho tu mateix.

ELL-Ara?

ELLA-Sí!

ELL-Però si no he fet escalfament.

ELLA-No cal fer escalfament! Va, a què esperes?

(ELL obeeix i va a seure al llit)

ELLA *(sense obrir els ulls)* - Treu-te les sabates.

(ELL obeeix, fa la posició del lotus i tanca els ulls. Pausa. Romanen així, amb els ulls tancats i immòbils)

ELL *(sense obrir els ulls)* - I ara què?

ELLA-Notes alguna cosa?

ELL-Què hauria de notar?

ELLA-Et fa mal l'esquena?

ELL-No t'ho sabria dir ...

ELLA-Escolta, saps on tens l'esquena, no? Doncs busca la sensació de l'esquena, va. *(Pausa breu)* Què? La tens ja?

ELL-Doncs ... sí, suposo que sí.

ELLA-Ara nota les teves vèrtebres lumbars. *(Pausa breu)* Les tens?

ELL-Han de ser precisament les lumbars?

ELLA *(impacient)* - Sí!

ELL-Val, val. Ja les tinc, tranquil·la, no se m'escapen.

ELLA-Et fan mal?

ELL-No

ELLA-No, oi? Ara comptaré poc a poc fins a deu. Si et fan mal, m'ho dius.

(Compte. Mentrestant, ELL comença a fregar-se un genoll. ELLA acaba de comptar, obre els ulls i s'aixeca)

ELLA-Què? Res, oi?

ELL-A les lumbars no.

ELLA-Ho veus? S'ho ha inventat! Si ho tindries molt fàcil, qualsevol traumatòleg podrà declarar davant del jutge que ...

(S'adona que ELL encara està fent la posició del lotus)

ELLA-Què passa?

ELL-No em puc moure, m'he quedat clavat. I em fa molt de mal aquesta genoll. Hauràs d'ajudar-me.

(ELLA l'ajuda a desfer la posició del lotus. Mentrestant, ELL es queixa del genoll)

ELLA-No ho entenc, no és normal que et faci tant mal.

ELL-És que se'm va trencar un lligament i me'l van haver de grapar. No puc fer segons quines coses.

ELLA-I per què no ho has dit abans?

ELL-No ho sé ... Em pensava que això sí que podria fer-ho.

ELLA- Prova d'aixecar-te, a veure què passa.

(ELL ho intenta, però quan posa la cama adolorida a terra, crida)

ELLA-Serà millor que t'estiris al llit.

ELL-Cago'n en el ioga i la mare que el va parir!!

ELLA-Relaxa't, estàs molt nerviós, així no anirem enlloc. Ja sé: tinc una crema a base d'ortigues que t'alleujarà el dolor, vaig a buscar-la.

ELL *(incorporant-se al llit)* - Ortigues? Ni de conya! Gràcies, però no. M'estimo més aixecar-me i caminar fins que se'm torni a posar tot al seu lloc.

(Ho fa)

ELLA-Segur que no vols la crema?

ELL-No No em refio de les ortigues.

ELLA-Però si tenen moltes propietats curatives.

ELL-Que et dic que no!

ELLA-D'acord, com vulguis. *(Pausa. L'observa mentre camina)* No et molestarà també que posi música, oi?

(Es dirigeix a l'equip de música sense esperar resposta. ELL la segueix. ELLA comença a mirar CD'S sense adonar-se que ELL és molt a prop)

ELL-No en tens molts, que diguem.

ELLA *(sorpresa en adonar-se de la seva proximitat)* - Ja ho sé. Abans en tenia més. Quan compartia l'altre pis amb més gent. Però quan s'anaven sempre me n'agafaven algun, els porcs. Al final vaig haver d'amagar els que m'agradaven més a la meva habitació.

ELL-Em deixes triar a mi?

(Pausa breu. ELLA el mira)

ELLA-És clar.

(ELL s'inclina amb dificultat, fa algunes flexions per comprovar l'estat del seu genoll i comença a mirar CD's. ELLA torna a seure al coixí)

ELLA-Per aquell pis ha passat gent molt rara: Una hostessa de vol egípcia, un ventríloc ... una actriu ... Al final em vaig cansar de veure desfilars tanta gent i vaig decidir no compartir-lo amb ningú. Aprens a conviure amb les seves manies, i quan ja t'has acostumat a ells se'n van i no tornen.

ELL-No tens res de jazz?

ELLA-Tenia uns quants cd's de blues, m'agrada molt. Però se'ls va emportar un estudiant de Dret.

ELL-Alguna cosa de Coldplay?

ELLA-Aquests me'ls va robar un tirador de cartes. El paio es va muntar la consulta de tarot a casa sense consultar-m'ho i la gent que venia se'm colava per tot arreu. Un cop fins i tot vaig enxampar a un paio a la cuina preparant-se un bistec ... Així que al final el vaig fer fora.

ELL *(per un cd, amb curiositat)* - A veure aquest?

(El treu de l'estoig i el posa. Comencen a sentir-se els primers acords d'una adaptació d'Imagine, de John Lennon. ELLA s'aixeca, nerviosa)

ELLA- No, sisplau. Aquesta no.

(Treu el cd)

ELL- Què passa? No t'agrada?

ELLA- No, és només que... No vull escoltar-lo. Ara no.

(Pausa. Es miren)

ELL- Hi ha alguna cosa que hagi fet malament?

(ELLA no respon)

ELL- Ho sento. No era la meva intenció.

ELLA- Tranquil, no passa res.

ELL- Això que sonava... era Imagine, oi?

ELLA- Sí, una cosa semblat.

ELL- Què passa? No t'agrada?

ELLA- Sí... sí m'agrada

ELL- Aleshores no ho entenc.

ELLA- És que aquest cd... és un regal... especial.

ELL- Ah... ja. I suposo que no el pot tocar el primer que passi.

ELLA- Això mateix.

ELL- Només tu i... ell... o ella... O qui sigui, vaja.

ELLA- Va ser un regal que em va fer...un noi. Era músic, sabia que m'agradava molt *Imagine* i va compondre això para mi *(Pausa)* Ara està a Nicaragua. Només anaven a ser uns mesos. Volia veure allò amb els seus propis ulls i es va fer cooperant. Però al final es va quedar. Ell no m'ho va dir però... crec que allà va conèixer a algú. A la seva carta no deia res però jo el conec... *(rectifica)* el coneixia molt bé.

ELL- Llavors... va ser ell qui te'l va regalar.

ELLA- El què?

ELL- Doncs... el cd.

ELLA- Sí. I el ventall també.

(Tots dos miren el ventall gegant que penja en la paret del fons)

ELLA- Li vaig demanar que quan tornés me'n portés un. Al final me'l va enviar per correu.

ELL *(mentint)*- És... bonic.

ELLA- És horrorós.

(Pausa)

ELLA- Quan els Beatles es van separar, John Lennon tenia 30 anys. *Imagine* la va escriure als 31. T'has adonat de la pau interior que irradia aquesta cançó? T'adones de les coses que diu? *"Potser diguis que sóc un somiador, però no sóc l'únic. Espero que algun dia ens segueixis i llavors el món serà com un sol món"*. El John Lennon va aconseguir transmetre alguna cosa amb les seves cançons. I va demostrar que era conseqüent. *(Pausa breu. Mira el ventall)* Ell també ho va demostrar anant-se a Nicaragua com a cooperant. I jo aviat compliré els 30 i encara no he fet res de profit. Si un boig m'engegués avui un tret com li va passar al John Lennon, què és el que li restaria a la gent de mi?

ELL- Escolta, ningú té per què engegar-te un tret, d'acord? Ningú. Així que no pensis en això. A més, tots tenim les nostres oportunitats. Jo no em crec aquesta gent que va dient que només hi ha una oportunitat en la vida. No, segur que n'hi ha més. Només cal saber-les agafar. Potser alguna s'escapa, sí, però sempre n'hi haurà unes altres. I si un s'ho proposa segur que en pot enxampar alguna.

(Pausa llarga. Beuen en silenci)

ELLA- Posa-la.

ELL- Què?

ELLA- Que posis Imagine.

ELL- Segur?

ELLA- Bé, doncs ja la poso jo.

ELL- No, no, deixa...

(ELL posa la cançó. Mentre, ELLA seu en una cantonada del llit; està com a absent. ELL es gira. ELLA la mira i posa la mà sobre el llit, convidant-lo a seure al seu costat)

ELLA- Vine.

(ELL obeeix. Escolten Imagine en silenci durant una bona estona. Finalment ELL, abans que acabi la cançó, decideix parlar)

ELL- He de dir-te una cosa.

ELLA- Jo també.

ELL- Però és que jo...

ELLA- Deixa'm parlar abans a mi, sisplau. El que li ha passat a la Cristina en el restaurant no ha estat una casualitat.

ELL- Què vols dir?

ELLA- Quan s'ha sentat en la taula m'ha preguntat si portava aspirines, i com he suposat que en algun moment se'n voldria prendre alguna, he buidat el tub i he posat els laxants en el seu lloc sense que us n'adonéssiu. *(Pausa molt breu)* Al principi creia que ho feia per donar-li una lliçó, ja estic farta que em parli sempre fent-se la important. Però ara em sembla que no ho he fet només per això. També ho he fet... per tu.

(Pausa. Es miren)

ELLA- No dius res?

ELL- No.

(Pausa molt breu. ELL deixa de mirar-la. ELLA continua mirant-lo)

ELLA- Així... no tens res que dir?

(ELL no respon. Pausa incòmoda. ELLA deixa de mirar-lo)

ELLA- Què és el que em volies dir abans?

ELL- Res. Ja no té importància.

ELLA- És clar... Doncs si vols anar-te'n, aquest és el moment.

ELL- Sí.

(No es mou)

ELLA- No te'n vas?

(Pausa molt breu. De sobte ELL s'aixeca precipitadament. ELLA s'aixeca més lentament. ELL agafa la gavardina sense mirar-la a ELLA. Roman immòbil uns instants, encara sense mirar-la. Finalment es dirigeix lentament cap a la dreta, iniciant una sortida, sense adonar-se que no porta posades les sabates).

ELLA- Ho sento, però t'ho havia de dir.

(ELL es deté. Pausa breu. Es gira i la mira, dubtant. Finalment llença la gavardina sobre el llit)

ELL- Seu.

ELLA- Jo no voldria que tu...

ELL- Seu, sisplau!

(ELLA seu al llit. ELL passeja nerviós durant uns instants. La mira)

ELL- Primer de tot, vull que et quedi clar que em sap molt greu, d'acord?

ELLA- Sí.

ELL- I estaràs d'acord amb mi en què hi ha gent disposada a qualsevol cosa per tal d'aconseguir el que es proposa, oi?

ELLA- Escolta, no vull que pensis que jo...

ELL- Estàs d'acord amb el que dic, sí o no?

ELLA (*resignada*)- Sí.

ELL- Gent que és capaç de mentir i de fer mentir als altres només pel plaer de veure'ls patir.

ELLA- Escolta, que jo no...

ELL- Deixa'm acabar! Jo... podria haver marxat sense dir-te res...

ELLA- Ja ho sé.

ELL- Però haig de dir-t'ho. He de dir-t'ho o acabaré rebentant.

ELLA- Potser hauries d'haver-te anat sense dir res.

ELL- Per començar, no tenia per què venir aquí, no estava previst. Al principi estava acollonit, però ara m'alegro d'haver-te acompanyat a la casa teva.

ELLA- Ah, sí?

ELL- Sí. Perquè m'has fet sentir com un imbècil.

ELLA- No era la meva intenció.

ELL- No, si t'ho agraeixo. Perquè m'has fet descobrir que SÓC un imbècil. L'imbècil més gran que hi ha hagut mai des del primer mico que va baixar d'un arbre. De fet jo ja ho sospitava des de fa temps. Però avui tu m'ho has confirmat del tot. Però tot i així, crec que encara sóc a temps de fer alguna cosa per posar-hi remei. Potser la imbecilitat es pot curar...

ELLA- Llavors... no estàs enfadat pel que t'he dit?

ELL- Enfadat? Però què dius! Et juro que quan vegi la Cristina li fotré un parell d'hòsties que la deixaran tombada a terra. No sé com vaig poder embolicar-me en aquesta història.

ELLA- De què estàs parlant?

ELL- Sisplau, perdona'm, ella em va demanar que ho fes i jo no vaig saber negar-m'hi. Et va descriure com una estúpida integral, va aconseguir que t'imaginés com una barreja de mona neurastènica i de lloro tronat. Per això no em va costar molt dir-li que sí. I només anaven a ser un parell d'hores.

ELLA- Em sembla que no t'entenc.

ELL- Però ara que t'he conegut m'adono que hi ha alguna cosa que no quadra: o la Cristina no et coneix gens ni mica o és una mentidera filla de puta i m'ha enganyat per aconseguir el que volia. I jo he caigut al seu parany com un passarell!

ELLA (*al.lucinant per moments*)- Escolta, on vols anar a parar?

ELL- La Cristina no és la meva nòvia, collons! I no estem sortint junts ni res. Com a molt sortim junts de l'agència per anar a esmorzar al bar del davant, però ja està, ni tan sols sortim junts a l'hora de tancar perquè, no sé com s'ho fa, però sempre aconsegueix que el cap la deixi sortir abans. Aquesta és capaç d'aconseguir que un mort s'aixequi de la seva tomba i pagui un viatge al Carib. Jo en canvi tinc molts problemes. Al cap no li caic bé, saps? Vénen clients demanant-me informació sobre viatges a Tahití o a Samarkanda, sobre circuits per la Xina o pels Estats Units, i no sé què cony pansa que al final -i això amb sort- m'acaben reservant una estada de cap de setmana a Palma de Mallorca. Suposo que els acabo contagiant la meva falta d'entusiasme. A ella en canvi aquesta feina li encanta, entra un paio demanant una reserva d'avió per a València i li acaba venent un viatge a Bali. Té un gran poder de seducció, tu que la coneixes ja ho saps. La prova és que va aconseguir embolicar-me per fer-me passar pel seu nòvio davant teu durant el sopar.

(Pausa. ELLA, atònita)

ELLA- Això... m'ho pots repetir?

ELL- Estic intentant dir-te que tot el que has vist aquesta nit és mentida. La Cristina només volia impressionar-te. Entre ella i jo no hi ha res.

(Pausa llarga. De sobte ELLA comença a riure, primer moderadament i després exageradament. Però finalment el seu riure es converteix en un plor silenciós, que intenta ocultar de la mirada d'ELL sense aconseguir-ho. ELL dubte i finalment es dirigeix cap a ELLA amb la intenció de consolar-la, sense atrevir-se a tocar-la)

ELL- Sisplau, no ploris...

(ELLA continua plorant)

ELLA- Ho sento... Jo no pretenia...

(ELLA li dóna una bufetada i s'allunya d'ELL)

ELLA- Quin era el premi?

ELL- Què vols dir?

ELLA- Li demanaries alguna cosa a canvi de fer-li el favor, no? O et molava tant la idea que l'hi has fet de franc?

(ELL no respon)

ELLA- Va, digues!!

ELL- Ella em passaria part de les seves operacions durant la temporada alta, com si les hagués fet jo. Em quedava amb Europa de l'Est, Mèxic, el Carib, Brasil, i ella amb la resta.

(Pausa)

ELLA- Així que m'has canviat per uns quants bitllets d'avió i unes reserves d'hotel...

(Silenci)

ELLA- Doncs també li podies haver demanat el Sud-est asiàtic! Em sembla que ho valc, no?

ELL- Jo...

ELLA- Però com heu estat capaços de fer-me això? Què li fet jo a aquesta meuca perquè vulgui fer-me una cosa així?

ELL- Ja t'he dit que ho sento...

ELLA- Vés-te'n.

ELL- És que...

ELLA- No m'has sentit? Fot el camp d'aquí!

(ELLA li dóna l'esquena. ELL agafa la seva gavadina. S'adona que no porta posades les sabates. Se les posa i inicia una sortida per la dreta. S'atura)

ELL- No. Ara no penso anar-me'n.

ELLA- Com que no? Aquesta és la meva casa i vull que fotis el camp!

ELL- Doncs no penso fer-ho! No penso quedar com un porc! Abans d'explicar-t'ho potser sí hagués marxat. T'hauria pogut acompanyar a casa i, un cop haguessis baixat del cotxe, pitjar l'accelerador i desaparèixer. Però aquí em tens, amb el cotxe aparcats en doble fila i provant d'explicar-te el que ha passat aquesta nit. Fa estona que intentava dir-t'ho.

ELLA- Fantàstic. Ara que m'ho has dit ja pots anar-te'n tranquil.

ELL- Volia que sabessis quina mena de persona és la Cristina. No em sembla bé que es rigui de tu. Des que he entrat per aquesta porta no has deixat de parlar d'ella, la tens en un altar i et penses que és... Santa Perfecció de l'Èxit Sublim o alguna cosa semblant

ELLA- I tu què saps?

ELL- Et penses que ella ho fa tot bé i que tu en canvi ets una merda, i això a ella li encanta. O és que durant el sopar no te n'has adonat? Està feta una toca-collons! A la feina no la suporta ningú, es passeja per l'agència com si fos Déu. Però això té el seu preu: que jo sàpiga està més sola que la una. No em sorprèn, amb el caràcter que té i la mena de persona que és. Tu deus ser l'única persona que li fa cas i ella segurament fa el que sigui per tenir-te impressionada contínuament. Així que ja ho veus, jo només volia que sabessis la mena de persona que és la teva amiga.

ELLA- I tu? Quina mena de persona ets?

(ELL no respon)

ELLA- No contestes, oi? Vols que t'ho digui jo? Ets un covard sense personalitat. La Cristina serà una cabrona, però tu no vas tenir ous per dir-li

que no quan et va proposar això del sopar, com tampoc tens ous per ficar-li al teu cap els catàlegs de viatges pel cul i fotre el camp d'aquesta agència per dedicar-te d'una punyetera vegada a exercir d'advocat, que és el que més t'agrada. Segurament mai has tingut ous quan calia tenir-los. Així que no et facis el llest donant-me consells, eh, maco?

(Pausa. ELL seu al llit, abatut)

ELL- Em sembla que tinc ganes de vomitar.

ELLA- Què?

ELL *(afluixant-se el nus de la corbata)*- Em trobo molt malament. Tens una galleda?

ELLA- Escolta, no, eh? No em vomitis aquí, ni se t'acudeixi!

ELL *(intentant aixecar-se amb dificultat)*- Si vols me'n vaig i vomito al carrer, però no et garanteixo que arribi fins a la porta.

ELLA *(Sense deixar-lo aixecar-se)*- No! Millor seu aquí una estona.

(Pensa. Finalment es dirigeix cap al pay-pay gegant, el despenja amb dificultat i comença a ventar-lo)

ELL- Són els nervis. Se'm posen en la boca de l'estómac, em passa des que era petit. Una vegada, en el menjador de l'escola, es va asseure al meu costat una nena que m'agradava molt. Era la primera vegada que la tenia tan a prop i em vaig posar tan nerviós que li vaig vomitar tot el menjar al damunt. Als altres nens els va fer tant fàstic que van començar a vomitar-se uns damunt dels altres. Va ser molt desagradable.

ELLA- Et trobes millor?

ELL- Sí. Tranquil·la, ja me'n vaig.

(ELLA deixa el pay-pay sobre el llit. ELL inicia amb dificultat el gest d'aixecar-se)

ELLA (*obligant-lo a seure*)- Espera. Has de recuperar-te del tot. Si em vomites a l'escala la portera estarà insuportable amb mi tota la setmana. Vols un got d'aigua?

ELL- M'estimaria més un whisky, si no et fa res.

ELLA- Un whisky? Segur?

ELL- Sí, m'animarà i així podré anar-me'n abans.

ELLA- Com vulguis.

(Li serveix un whisky i li ofereix el got)

ELL (*agafant-lo*)- Gràcies.

ELLA- Va, beu.

(ELL beu un glop. ELLA roman dempeus davant d' ELL, mirant-lo. Finalment mira l'ampolla de whisky, dubtant, i també se serveix un got. Beu. Pausa.)

ELLA- M'he passat dient-te tot allò.

ELL- No, si tens raó. Sóc un cagat. No he tingut ous per explicar-te tot aquest embolic fins ara.

ELLA- Però al final ho has fet, no?

ELL- Sí, quan ja era massa tarda.

ELLA- Per què ho has fet? Per què m'ho has explicat?

ELL- Havia de fer-ho. M'has semblat una persona estupenda i he pensat que no et mereixies que jo... Vull dir que la Cristina... bé, que tant ella com jo... Mira, el que passa és que jo no sóc tan mala persona com et penses.

(Pausa)

ELLA- Em costa entendre per què la Cristina m'ha muntat aquest numeret.

ELL- Molt senzill. La Cristina és una d'aquestes persones a les que els agrada aparentar que són el que no són, i que tenen el que no tenen. No em preguntis per què.

ELLA- Vés a saber quantes mentides m'haurà deixat anar fins ara.

ELL- Jo només sé que en diu una darrera l'altra. Una vegada uns clients li van insinuar en plena Guerra de l'Iraq que, si no fós per la guerra, haurien anat a Bagdad. I ella els va convèncer que la guerra havia acabat feia unes hores i els va apuntar a un circuit de 10 dies. I encara no han tornat!

ELLA- Bé, almenys he aconseguit que s'anés a casa amb mal de ventre.

ELL- Això sí.

ELLA- L'hi diràs?

ELL- Què?

ELLA- Que m'ho has explicat.

ELL- Sí.

ELLA- I el teu premi? Europa de l'Est i tot això...

ELL- A la merda. I tu què faràs? Penses seguir-la veient?

ELLA- Això és cosa meva.

ELL- És clar...

(Pausa)

ELLA- Així que una mona... com has dit?... "Neurastènica"?

ELL- Sí.

ELLA- I això que vol dir?

ELL- No ho sé ben bé. Però té a veure amb els nervis.

ELLA- I ho sóc?

ELL- Què?

ELLA- Neurastènica.

ELL- No.

ELLA- I si ho hagués estat? M'hauries explicat que tot era mentida?

(ELL no respon)

ELLA- No m'ho hauries explicat, oi que no?

ELL- Però no ho ets.

ELLA- Ja.

(Pausa breu)

ELL- Ja em trobo millor. Vols que me'n vagi?

(Pausa molt breu)

ELLA *(pel got)*- Ja te l'has begut? Doncs te'n posaré una mica més, sembla que se't posa bé. Així podràs arribar a casa.

(Li agafa el got i l'hi torna a omplir. ELLA també omple el seu got i es disposa a seure al llit, sense adonar-se que hi ha el pay-pay)

ELL- Compte!

ELLA- Què passa?

ELL- El ventall. Si es trenca, el teu amic de Nicaragua es podria empenyar.

ELLA- Aquell? Què dius, home! A més, no és de Nicaragua. És de Taiwan.

ELL- De debò?

ELLA- El tio li va fotre morro pensant que no me n'adonaria. Però vaig trobar un munt de pay-pays iguals en la *setmana fantàstica* d'El Corte Inglés amb l'etiqueta "Made in Taiwan". Després, quan vaig tornar a casa, m'hi vaig fixar bé i ni s'havia pres la molèstia d'esborrar la marca que va deixar l'etiqueta quan la va treure.

ELL- I tot i així el tens aquí penjat?

(ELLA no respon i beu un glop de whisky)

ELLA- Vols una mica més de whisky?

ELL- No gràcies, encara en tinc.

(Beuen en silenci)

ELL- Aquesta setmana una empresa constructora ens ha encarregat que lloguéssim un vol charter per portar a un grup d'enginyers a Managua. Si vols et puc colar dins l'avió, podria aconseguir-te un passatge i no et costaria un euro. Vas allà, li trenques la cara, i tornes... o et quedes, el que tu vulguis.

ELLA - Per què hauria de quedar-me?

ELL- No en tinc ni idea. Tu ho sabràs millor que jo.

ELLA- Què passa? Penses que encara estic penjada per ell?

ELL- N'ho n'he de fer res.

ELLA- És clar que no n'has de res.

ELL- Però no entenc com pots estar penjada per un tio que et volia col·locar un pay-pay de Taiwan com si fós de Nicaragua.

ELLA- Així que no t'agradaria?

ELL- Què?

ELLA- Has dit que no t'agradaria.

ELL- Jo? Què va! Escolta, vols que t'aconsegueixi bitllet o no?

ELLA- No se m'hi ha perdut res, a Nicaragua.

ELL- Ah... Doncs... me n'alegro.

(Pausa breu. Beuen en silenci)

ELL- Aquest whisky no se m'està posant bé.

ELLA- Per què ho dius?

ELL- M'està donant taquicàrdia.

ELLA- De debò? Tomba't al llit, va!

ELL- Què?

ELLA- Que et tombis, dic!

(ELL obeeix)

ELLA- Ets massa nerviós. Mira, saps el que farem? Et posaré un cd que et relaxarà del cap als peus, ja ho veuràs, i així se t'afluixaran les articulacions i el teu corrent bio-energètic tornarà a fluir. *(Va cap a l'equip de música, obre un*

calaix i comença a buscar entre els cd's. Mentre busca:) Escolta, per cert...

Què penses fer amb el teu nou client?

ELL- Però de què em parles?

ELLA- Del meu mestre de ioga. Tu necessitaves un client per començar a exercir d'advocat i jo te l' he donat, no? Què penses fer, ara?

ELL- I el despatx? Eh? Què me'n dius, del despatx?

ELLA- És que has de posar pegues a tot?

ELL- El despatx és important.

ELLA- Ja... Mira, podria llogar-te una habitació. O si t'ho estimes més, et llogo el saló. I si no ja trobarem una altra solució.

ELL- Ho dius de debò?

ELLA- Què me'n dius? T'interessa?

ELL- No és tan senzill...

ELLA- T'interessa o no?

ELL- D'acord, sí.

ELLA (*al.lucinada*)- De debò?

ELL- Sí, de debò.

(Pausa breu. Es miren, somrient)

ELLA- Poso el cd, eh?

(Posa el cd. Se sent el so de les onades. ELLA seu al costat d'ELL)

ELL- Però si són onades...

ELLA- Sí.

ELL- I ja està? No tens alguna cosa... no ho sé... amb una mica més de ritme?

ELLA- Calla i escolta. Tanca els ulls. Ara deixa que el so de les onades t'ompli. Nota com et balanceja i deixa't portar per les sensacions que et provoquen.

(Escolten en silenci el so de les onades)

ELLA- Diques, què veus?

ELL- No puc veure res, tinc els ulls tancats.

ELLA- Escolta les onades. Imagina-te-les xocant suaument contra la sorra. Imagina l'escuma blanca, el dibuix que deixa a la sorra quan s'enretira, la transparència de l'aigua, la frescor de la sorra...

ELL- No és sorra.

ELLA- Ah, no?

ELL- No... Són roques...

(ELLA el mira, gratament sorpresa que estigui entrant en el joc)

ELLA- És veritat. Són roques de color...

EL- blau.

ELLA- Sí. Un blau brillant que es torna verd quan l'aigua el cobreix. L'escuma... és rosada. No fa vent, només una brisa molt agradable... Però per què és rosada, l'escuma?

ELL- És el Sol... Està sortint el Sol. Jo... estic sobre la roca, mirant-lo. Tinc els peus dins l'aigua.

ELLA- Notes la seva frescor. És una frescor transparent... com si milers de pètals t'acariciessin els peus... La roca on seus es fa més gran... El Sol comença a escalfar i tu tanques els ulls... els tanques i notes els seus rajos sobre la teva pell... L'horitzó s'obre i el mar es prolonga cap al cel... puja amunt... amunt... i el seu blau intens el segueix... a la recerca del Sol.

ELL- Sí, aixó mateix.

(Es miren intensament... i es besen. Sona, superposat al so del mar, Imagine).

Fosc lent